

Jan Lilleby

Kan hende det er noen der ute som tenker som undertegnede...håper jeg. Jeg sjekket internett nylig – og i motsetning til da jeg hadde mine første radio-serier i Oslo 1997 – 2001, der Noas ark var ett av mange temaer, og jeg var

temmelig alene i Norge og Skandinavia å hevde et slikt syn om flommen at den var lokal og ikke global, – så er internett i dag full av nettsteder der det lokale synet blir hevdet. Deres forståelse av Bibelen holder jeg for riktig i dette med Noa og flommen.

For å ta for oss en rekke merkverdigheter verdt å notere seg, før vi åpner Bibelen:

Arken var cirka 15 meter høy og hadde tre dekk. Den var omtrent 150 meter lang. Når man trekker fra dekk-bærebjelkene på cirka 45 cm tykkelse/høyde samt rekkverk-høyden på det åpne dekket – og ikke å forglemme, at det nedre dekk ikke begynte før skipssiden/skroget blir plant der overgang mellom bunn og side er – så vil det være nær sannsynlighet for at innvendig takhøyde ikke oversteg 3, 5 meter.

Merkverdighet nummer 1:

Hvordan kunne man da få normal plass til giraffene, med en gjennomsnittshøyde på 5,05 meter? De høyeste var på 5,8 meter og de minste på 4,3 meter. Hvis du tar for deg de forskjellige bilder/tegninger

(ikke minst slikt som brukes i bl.a. søndagsskoler) – finner man giraffer og elefanter og andre dyr stående på det utvendige dekket...for syns skyld. Men slik foregikk det ikke i virkeligheten. Alle dyr ble holdt inne under dekk, fordelt på de forskjellige dekkene. De ble beskyttet mot vind og regn og kulde. Forestill deg at giraffene men også elefantene samt mammutene (fra Sibir) skulle være nødt til å ligge nede i et helt år på arken?

Når det hevdes at alle verdens dyreslag, to og to, ble tatt om bord på arken, da er det faktisk helt umulig – bevist bare ved dette ene logistiske faktum om manglende dekk-høyde i forhold til de store dyrene! Arken hadde ingen digre lasterom slik våre moderne lasteskip har i dag.

Merkverdighet nummer 2:

Noa fikk bare 7 dager på å ta om bord dyrene, og seg og sin familie.

Giraffer hadde og har fremdeles sitt naturlige habitat i sentral Afrika, og mammutene holdt til i Sibir i Russland. De var ikke utryddet og nedfrosset i is før i tidene etter flommen.

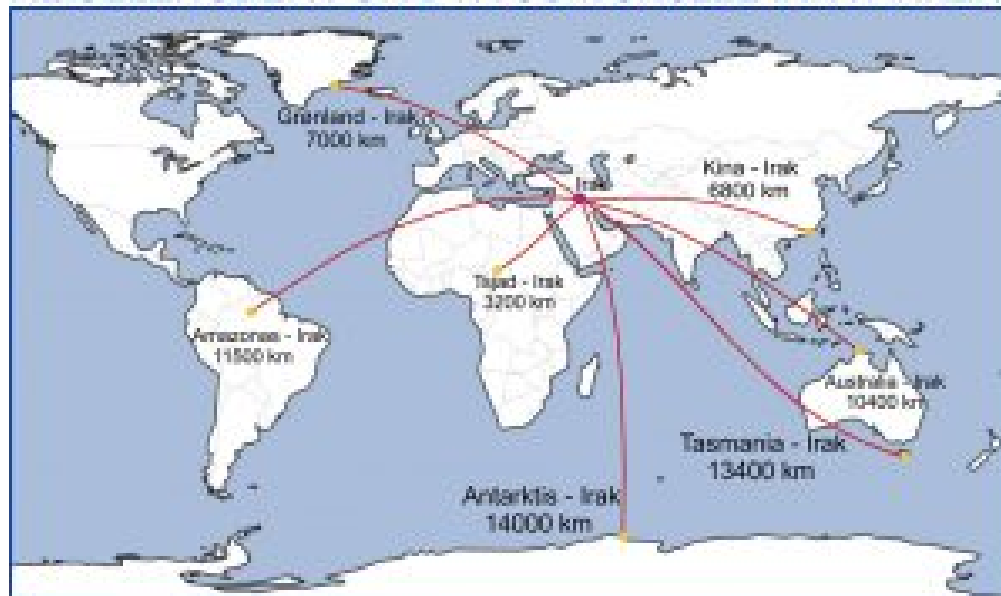

Jaguarene i Amazonas jungelen, likeså den store Anaconda kvelerslangen og andre dyr som bare fantes og ennå finnes i Syd-Amerika, kunne ikke på noen måte rekke fram til Midt-Østen på bare 7 dager. Eller kenguruene og koalaene i Australia? Eller Pingvinene i Antarktis og Isbjørnen i Arktis? Eller den kramsene knurrende vesle sinte Tasmanske Djevel, fra Tasmania ved New Zealand? Se bildet her.

Det ville vært helt umulig å få disse langveis-farende dyrene helt fram til Midt-Østen og inn i arken på bare 7 dager. Om de så hadde fått 7 måneder, ville det gått galt:

De hadde dødd av strabasene og antakelig av sult og sykdommer. Det ville vært absurd å skulle hente disse og ta dem over i en 'Arken II' over Atlanterhavet. Dette er jo helt innlysende. SJEKK UT ILLUSTRASJONEN HER, lagt inn 5.oktober:

REISELENGDER FOR DYR SOM SKULLE INN I ARKEN:

JAGUAR - 11500 Km | PINGVIN - 14000 Km | KENGURU - 10400 Km
GIRAFF - 3200 Km | PANDA - 6800 Km | TASMANSK DJEVEL - 13400 Km
POLAR BJØRN - 7000 Km | KOALA - 10400 Km | ANACONDA - 11500 Km

(Jeg beklager at illustrasjonen er noe uklar – det skyldes formatet)

Det er jo bare å beklage at Studiebibelen (norsk) i sin tid nevnte flommen som global, og forkastet lokal løsning. Hvor var redaksjonens omtanker og evner til å beregne og ha litt fantasi midt oppe i all teologien?

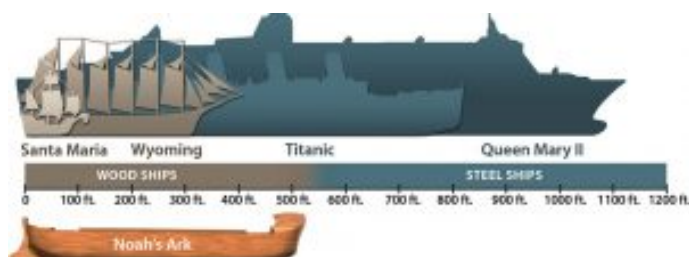
Noa hadde ingen store dieseldrevne vogntog, ingen Roll-On Roll-Off lasteskip for containere og heller ingen svære Jumbo Jet laste-fly slik vi har i moderne tid.

Ikke bare var det to og to, men de rituelt rene dyr skulle tas om bord i 7 par, – vi åpner nå Bibelen i 1. Mos. 7, 2-3:

«Av alle rene dyr skal du ta deg ut syv par, han og hunn, og

av dyr som ikke er rene, ett par, han og hunn. 3: Likeså av himmelens fugler sju par, han og hunn, for å holde deres slekter i live på hele jorden».

Merkverdighet nummer 3:

Dette enorme antall av dyrearter – om man tenker globalt, ville aldri kunne rommes i den relativt beskjedne arken, bare 150 meter lang. Se skala

grafikken her. Arken sammenlignet med Titanic og Queen Mary. Men tenker man riktig, altså bare dyr fra Midt-Østen, da ville dette gå bra.

Men i global tenking: Det ville ikke hjelpe om det så var at alle verdens dyr rakk fram til arken på de 7 dager Noa ble gitt. Det ville ikke på langt nær være plass til alle disse!

Merkverdighet nummer 4:

Som om ikke det ovenstående skulle være nok – umulighet på umulighet – så toppes det hele av følgende:

Hvordan skulle man kunne mate løver, tigre, leoparder, og kattedyr for øvrig? Hvor mange ekstra dyr måtte til for å gi disse kjøtt-etende rovdyr nok mat? Hva med elefantene? En elefant kan ete over 130 kg høy per dag, 90 kilo korn/frø, 40-140 kg kålrabi,

gulerøtter, kål og frukt daglig, og vil utgjøre cirka 41000 kg per år for to dyr. Den asiatiske pandaen og australske koalaen og det syd amerikanske dovendyret må ha spesiell mat. Samlet Noa og hans syv familiemedlemmer inn noe til dem? Hva med hakkespettene og termitt-maurene, de som gyver løs på treverk? Disse ville jo nærmest oppleve arken som

deres nye himmel, treverk i massevis...bare å forsyne seg alt en orker. Dette kunne skapt problemer for arken.

Disse merkverdighetene ovenfor, i min lille logistiske opplisting og kortfattet – peker kun på én eneste mulig løsning: Vannflommen var kun lokal, begrenset til Midtøsten ...kanskje med litt overlapping med enkelte naboland. Altså landområdet mellom Middelhavet i vest og til Den persiske Gulf i øst. Dette område gikk under betegnelsen 'Edens Land' i eldre tider. Ikke selve Edens hage, men det landstykket der hagen en gang befant seg.

Jubileerboken (som har en riktig historisk linje selv om den ikke regnes inn i Bibelens kanon) kapittel 4, 23-24 sier om dette:

«Enok ble borttrykket fra menneskenes barn og vi (englene) førte ham inn i Edens hage (Paradis i himmelen) – han skriver ned menneskenes ondskap. OG PÅ GRUNN AV DEN, LOT GUD FLOMMENS VANN KOMME OVER HELE EDENS LAND.»

En ny merkverdighet tigger om å bli påpekt nå:

Hadde flommen vært global, ville det vært komplett umulig at vannet kunne gå bort på bare dette ene året som blir nevnt i 1. Mos. 8. Her er regnestykket for å bevise det:

Vannet sank med litt over 10 cm per dag i 74 dager, som blir nevnt i 1. Mos. 7, 20 og 8, 4-5. Med en vannstand som gikk over jordens høyeste fjell (Everest/Himalaya) om vi tenker global flom, så ville det ta 87150 dager å komme ned på normal vannstand – med andre ord nesten 239 år! Konklusjon igjen: Helt umulig! Da ville både mennesker og dyr om bord for lengst vært døde og mennesket og dyrene borte for alltid!

Guds metode for å lage en begrenset lokal flom

Hvordan ble det gjort? Hvilket triks hadde Gud gjemt oppe i ermet, slik at bare de skyldige vedholdende synderne ble

dømt og ikke uskyldige på jord?

Det skal jeg komme tilbake til straks.

Men først la oss ta en nærmere titt på bakgrunnen i de urolige tidene...menneskeheten hadde tillatt seg selv å synke så dypt i syndens ondskap at Gud ønsket å utrydde dem.

Men vi skal se på dette, i lys av det ofte feil oversatte ordet '**Jorden**', eller '**Verden**'. Da vil våre åndelige øyne klarne opp fra det tåkelagte bildet vi har hatt, og du vil begynne å forstå.

Kort sagt – ordet '*Jorden*' slik det brukes i 1. Mos. 7, så vel som i mange andre bibeldeler, skulle heller vært oversatt til '*Landet*' eller '*Nasjonen*' – for arken stod jo i et daværende land. Vers 17 sier '*da kom vannflommen strømmende over jorden i førti dager...*'

Det er en svær forskjell på 'Hele jorden' og 'Hele landet' – ikke sant?

Jer. 34, 1 er ganske talende for hvordan man bedre kan poengtere at det er snakk om ett bestemt sted, og ikke i hele verden:

«Dette er det ord som kom til Jeremia fra Herren mens Babels konge Nebukadnesar kjempet mot Jerusalem og alle dets byer, han sammen med hele hans hær og ALLE JORDENS RIKER SOM STOD UNDER HANS HERREDØMME...»

Uttrykket '*Alle jordens riker*' er her begrenset til de som '*Stod under hans herredømme*'.

Ta også eksempelvis ordene til Lots døtre, etter ødeleggelsen av byen, 1. Mos. 19, 31:

«...det finnes ikke en mann her som kan gå inn til oss på all verdens (erets, Hebr.) vis...»

Vi vet at ikke alle menn i hele verden var blitt drept i ødeleggelsen, men bare de som var i Sodoma. Problemet var altså lokalt, ikke globalt.

Et annet pussig, og ofte forbigått faktum, ved alle de følge-skadene er ville hatt med en global vannflom, alle synes å ha uteglemt dette at de ekstremt lave temperaturene man har i høyder på 8000 meter eller mer, innebærer frostdøden for alle som hadde vært i en slik høyde. Arken med dens dyr og mennesker ville ha vært fortapt og forsvunnet inn i en dødens frostnatt, for alltid! Vi snakker om temperaturer på omkring minus 50-60 Celcius. Mount Everest er over 8000 meter. Men Ararat er bare cirka 5100 meter. Der blir det ikke mye over 20-30 minus på det meste. Selv om det er kaldt nok.

Hva med ferskvanns-fiskenes liv når eventuelt det salte sjøvannet blandet seg inn? Alle elver og innsjøer fikk saltvann innblandet, om det var en global flom. Ser du? Tingene blir atskillig mer komplisert når alle ting og elementer tas med i betraktningen.

Det hebraiske ordet for 'Jorden' er **erets** (nr. 776 i Strongs leksika) slik det brukes i skildringen av flommen. Ordet krever ikke noen verdens-vid betydning. Dette ordet blir oversatt til '*Land – som i nasjon*' 140 ganger i Bibelen, og '*Land*' som i landområde 1476 ganger. Mange av ordene brukes om begrensede områder.

Hva gjelder metoden Gud benyttet for å holde dom ved vannflom i lokal forstand, selv om den allikevel var ganske stor, skal vi nå se på.

Jeg brukte dette scenariet allerede tilbake i 1997-2001 da jeg holdt en rekke radio-serier i Oslo, med bibelundervisning i mange emner. Flommen var ett av emnene. Jeg husker jeg ble slått av enkeltheten ved Guds metode, selv om bare Gud kunne få det til slik det skjedde. Du kan

se dette i min grafiske framstilling nedenfor.

Bibelen sier at det flommet fram vann både fra himmelen over og opp fra jorden – særlig havbunnen i Middelhavet, 1. Mos. 7, 11:

«I det år av Noas liv da han var 600 år gammel, i den andre måneden, på den syttende dag i måneden, den dagen brast alle kilder i det store dyp (Middelhavet), og himmelens sluser ble åpnet.»

I Jubileerboken sies akkurat det samme, men i en bedre detaljert forklaring, Jub. 5, 24-25:

«Og Herren åpnet for HIMMELENS SYV VANNSTRØMMER, og for det STORE DYPS KILDESPRING, SYV KILDER I ALT. Og vannstrømmene begynte å styrte ned fra himmelen i 40 dager og netter, OG DYPETS KILDER PRESSET VANNET OPP, inntil hele verden var full av vann.»

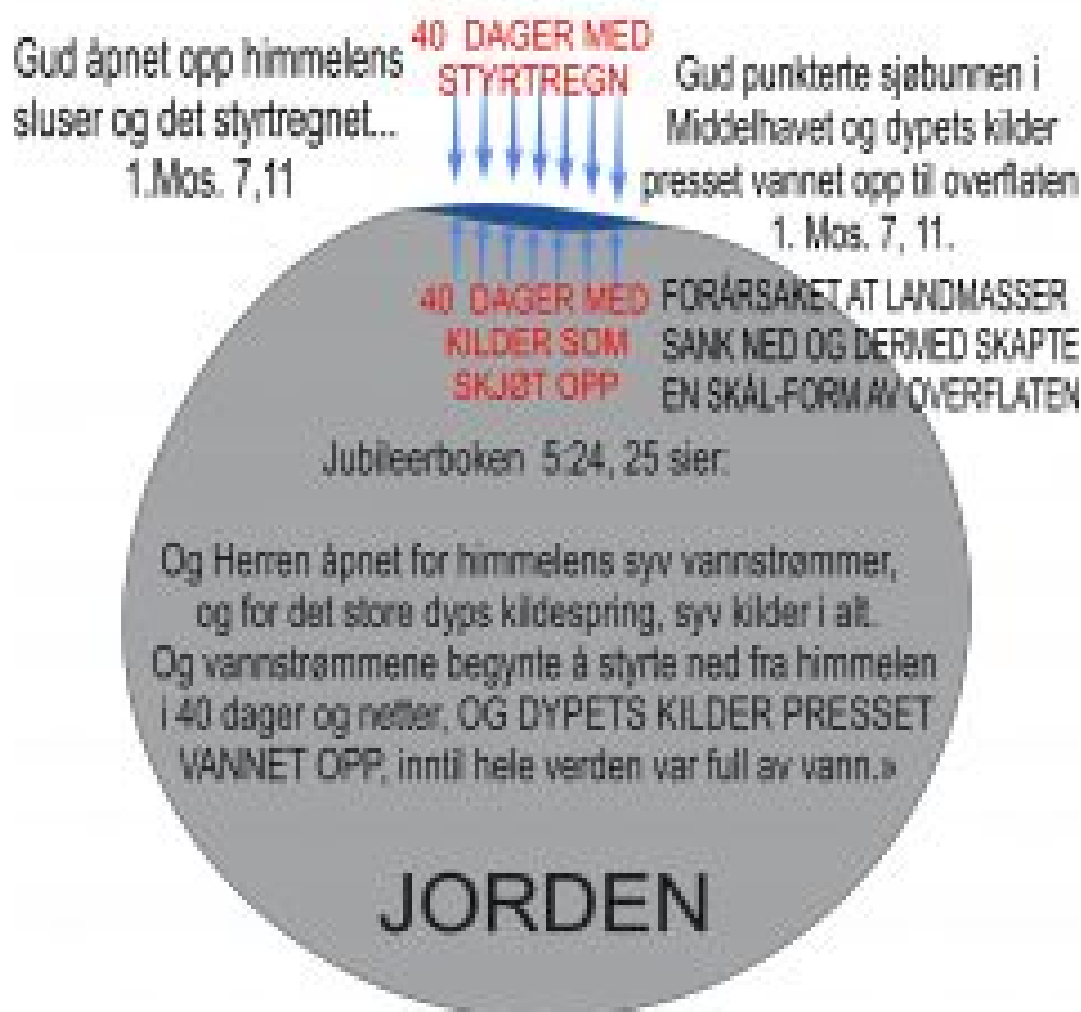
En detalj – og ganske viktig sådan – blir ikke nevnt, nemlig at landmassene sank ned i samme takt og proporsjoner som kildevannet, de syv kildene under Middelhavet, kom opp. Dette er nøkkelen til å forstå hvordan Gud kunne begrense vannflommen. Det ble skapt en bolle-formet forsenkning i jordens overflate!

Spør en ekspert geolog som vet noe om oljedrilling til sjøs, og han vil bekrefte dette. Land vil senke ned når et anselig volum av vann eller olje kommer til overflaten. De tidligere fylte 'Lommene' i jorden på Noas tid ble sprukket opp av Gud og hans engler. Gud visste nøyaktig hvor disse lommene med vann befant seg. De enorme mengder med regn som falt har jeg også en teknisk riktig forklaring på, men finner ikke plass til dette her. Det er enklere enn man tror. Det gir god nok forklaring i saken dette jeg nå har tatt med.

Kombinasjonen med vann ovenfra og vann nedenfra på samme tid, og landmasser som sank ned, skapte en slakk bolle-form i Midtøsten og dets nære områder. Sjekk min illustrasjon

nedenfor...

Den store vannflommen på Noas tid

Skalaen her er noe feil og framhevet for å synliggjøre skålformen som dannet seg

(Jeg beklager at illustrasjonen er noe uskarp)

Kjempene – hebraisk *nefilim* –forårsaket ondskapen nevnt

Hvorfor slik en brutal dom? Fantes det ikke en eneste en som hadde evne eller vilje til å omvende seg fra sin synd og komme inn under Guds frelsende nåde? Det ser ut for meg som om, når man leser tekstene, at menneskeheten i dette område i verden hadde kommet til et punkt der det fantes ingen vei

tilbake. Det måtte bli dom med påfølgende død. Akkurat slik det ble i Sodoma og Gomorra senere i historien. Gud fant det forgjeves å be dem omvende seg. Han visste at de ville bare motsette seg.

Men det er min faste overbevisning at disse kjempene – de hybride menneske-monstrene som var halvt engel – halvt menneske, og utrolig ondsinnede, var pådriverne for all ondskaper som grep om seg i Noas dager. En av de apokryfe bøker sier at de var over 4 millioner kjemper. De var morderiske og ondskapsfulle av natur, abnormt store av vekst og utrolig sterke og farlige.

De ble derfor hovedmålet for vannflommen, og Gud ville ha dem bort herfra. Men dessverre så tok også normale vanlige mennesker etter deres ondskap og ble trukket med i denne synden. Derfor tok Gud også disse bort i flommen.

Bibelens ord i 1. Mos. 6, 4 er et velkjent 'mystisk vers' som taler om det som skjedde med kjempene og de falne engler:

«Kjempene (nefilim) var på jorden i de dager, og likeså også siden, da Guds sønner (englene) gikk inn til menneskenes døtre, som fødte dem barn. Dette er de mektige menn i gammel tid, de navngjetne.»

Legg merke til at det står '**og likeså også siden**' – som betyr at disse hybride mennesker, nefilimer, kjempene fantes etter vannflommen! De gikk ikke under, men mange maktet å komme vekk fra flomområdet. Hvordan sies det intet om, men vi vet at da Josva inntok Kanaans land på Guds befaling, så bekjempet han og drepte alle de kjente kjempe-familiene.

Han ble befalt om ikke å spare noen, for mesteparten av befolkningen var av kjempeættene. Nå forstår vi også at speiderne som ble sendt første gang for å sjekke opp Kanaan, skrekkslåtte rapporterte til Moses og Josva at det var svære murer og festningsverk, og soldatene var digre kjemper. 4.

Mos. 13, 32-33:

«Det landet vi dro igjennom for å utspeide, er et land som fortærer sine innbyggere (mye krig der)- alle vi så der VAR HØYVOKSTE FOLK. 33: Der så vi KJEMPENE, ANAKS BARN AV KJEMPEÆTTEN. Mot dem var vi i våre egne øyne som gresshopper, og det synes også de at vi var.»

Josva 11 og 12 lister opp en rekke navner, iblant hvilke kong Og var en av nefilimene, en kjempe. Han sov i en stor jernseng sier Bibelen. Goliat som senere kom imot Israel på Sauls og Davids tid, var en kjempe. Å bli

klassifisert som en kjempe krevde ikke bare at man hadde en stor kropp. Man måtte være av hybrid-slekten, nefilimene, som ble kalt kjemper. Det finnes folk i vår tid (tenk deg skuespilleren i 'Moonraker', kalt Jaws – han med ståltenner – en sværing som løftet James Bond, spilt av Roger Moore, opp med en hånd) som er ekstremt høye og sterke. **Bilde: Kiel 'Jaws' med Roger Moore.**

Disse er ikke som de bibelske kjempene, nefilimene. For å være en slik må man være halvt engel – halvt mann. Jaws' navn var Richard Dawson Kiel og han var 2, 17 m høy. Ganske svær altså. Men Goliat var en annen klasse: Hele 2, 74 m høy ifølge de fleste bibeloversettelser. Men Aleppo-kodeksen fra 900 e. Kr. angir Goliat å ha vært hele 2, 90 m høy! Han bar et spyd som veide 120 Kg sier Bibelen, og det måtte kreve ganske store krefter for å kaste dette mot fiender.

Kong Og var omkring 2,80 – 3, 00 m, se 5. Mos.3, 11. Hans seng var 4, 11 m lang og 1, 83 m bred. Dobbelte så stor som vanlige enkeltsenger i moderne tid. Han var en nefilim, en av kjempene.

Den antatte størrelsen på flommen

Flommen hadde sannsynligvis i lengderetning Øst – Vest cirka 2000 km rekkevidde, og sett fra oven hadde den ekliptisk form, altså en oval. I syd var den halvveis inn i Saudi-Arabia, i øst halvveis inn i Iran, i nord halvveis inn i Svartehavet og hele Georgia samt litt av Ukraina, og i vest nesten til Hellas. Den

streifet også i syd-vest en fjerdedel av det nord-østlige Egypt der Kairo nå ligger. Avstanden fra Tel Aviv til Den persiske Gulf er 1200 km, og til Ararat cirka 800 km.

Grunnet at landmassene sank ned, ble det 5156 meter høye fjellet Ararat i Tyrkia dekket av syv meter flomvann, og Arken strandet der. Se bildet her, der den røde markeringen er flommens utstrekning. Middelhavet, Svartehavet, Det kaspiske Hav, Den persiske Gulf og Rødehavet fløt dermed for en tid sammen!

Arkeologiske utgravninger (ved forskjellige steder med god avstand imellom hver) i Iran/Irak fant et uforklarlig 3 meter tykt lag med leire. Redskaper og kjøkken utstyr under leirelaget var meget gammelt, en del eldre enn gjenstander funnet over laget. Noe helt katastrofalt hadde skjedd for lenge siden. Alderen på de eldste tingene stemte overens med tiden for vannflommen. En hel sivilisasjon hadde blitt ødelagt av enorme vann – og leirmasser. Og arkeologene hadde kommet over det som var senteret i flommen der i Iran/Irak, det som i gammel tid ble kalt Kaldea.

Enda en merkverdighet trengs å bli nevnt:

Hvordan kunne Noas barnebarn, barna til Sem, Kam og Jafet, og deres barn igjen, reise bort og bosette seg i andre land/nasjoner...hvis alt var ødelagt og omkalfatret i en global flom? Da ville jo ikke slike nasjoner eller land

eksistert som sådan, men bare ødelagt villmark! Men se bare hva 1. Mos. 10, 5 sier:

«Fra disse (Noas etterkommere) ble hedningenes kystland befolket i sine land, hvert med sitt tungemål, etter sine slekter, i sine folkeslag».

Jeg finner det naturlig å slutte artikkelen her. Det finnes ingen tvil: Vannflommen var lokal; dette til tross så var den allikevel stor og katastrofal og omfatte hele Midtøsten og litt mer.

Noen sluttord

Ateister verden over bruker vannflommen samt også Josvas krigstokt i Kanaan, og anklager Gud for å være en blodtørstig hensynsløs drapsmaskin.

Og, selvfølgelig faller da en slik karakteristikk over på oss kristne som tror på ham. For å få oss til å virke dumme og latterlige og useriøse i verdens øyne. De spør, hvordan kan vi kristne tro på en slik Gud, som holder på og massakrere mennesker i hopetall?

Mitt poeng nå er at disse vantro og sinte ateistene og humanistene heller skulle begynne å takke Gud for å ha ryddet av veien de hybride ondskapsfulle kjempeslektene, nefilimene, som var i ferd med å ta over samfunnene på den tiden...og som ville ha kvalt og ødelagt alt det menneskelige. Han reddet verden, og dermed oss – ikke bare under Noa men også under Josva da han tok de resterende kjempeslektene i Kanaan og gjorde ende på dem.

Verden hadde virkelig gått under dersom Gud ikke hadde grepet inn den gangen og fjernet de farlige forbudte hybrid-menneskene, kjempene. De ville ha tatt over alt og alle ting og dominert hele kloden. Om du er av dem som har noen venner og kjente i den ateistiske leir, så la de bare få vite dette..særlig disse som bruker slike ateist-argumenter og

ikke vet noen ting om verken Bibelen eller Bibelens Gud og Kristus!

Jan Lilleby

For å gå rett på sak, det finnes ikke en sjanse for at Gud utfører domshandlinger i vår tid overhodet. Jeg vil forsøke å forklare dette faktum i min artikkel.

Jeg vil ikke bruke alle ord og kapitler og vers i Bibelen som omtaler dom og straff, men noen enkelte eksempler som er helt representative for hvordan det har seg med Gud i dette. Jeg overlater til bibelleserne selv å fordype seg i emnet, og kanskje få fram enda mer enn undertegnede.

For noen få år siden hadde det seg slik at jeg leste en omtale i et kristent blad om en predikant fra California – og som var opptatt av den aggressive og økende homo kulturen som markerte seg i San Francisco – og uttalte seg omtrent slik:

«Dersom Gud ikke dømmer San Francisco for dens syndefulle homse miljø og dens skamløse livsførsel, ville han måtte be Sodoma og Gomorra om unnskyldning!»

Selv om jeg kan ha forståelse for denne predikantens indignasjon over syndefull oppførsel, må jeg allikevel påpeke: Nei, Gud skylder på ingen måte Sodoma og Gomorra noen unnskyldning for ikke å ha sendt noen ødeleggende dom over den californiske metropolen.

Det er flere grunner til dette. En er det faktum at i byen finnes det tusenvis av rettferdige troende frelste mennesker, for hvilke Kristus er frelser og Herre.

Abraham, idet vi husker historien om de to byene, og hans nevø Lot som bodde i en av dem, forhandlet med Gud om å ikke ødelegge dem dersom han fant minst ti rettferdige der, etter å ha startet med femti. 1. Mos. 18, 32.

Gud, dersom han ennå praktiserte dom over byer der synden hadde nådd et ekstremt utfordrende nivå der det var ingen vei tilbake, slik som med Sodoma og Gomorra, ville han nok ikke ødelegge for eksempel San Francisco. Det er langt flere enn bare ti rettferdige der i byen, helt sikkert!

Men et enda viktigere punkt i saken er dette: Gud holder definitivt ingen dom av noe slag i vår tid overhodet! Det kunne for alt jeg vet være at det i dag bare var én eneste rettferdig i denne byen, og allikevel vil ikke Gud ødelegge byen. Dette betyr ikke at Gud har gitt et godkjent-stempel for synden som sådan og forandret sitt ord og ikke bryr seg om at homoseksualitet blir praktisert, eller noen annen form for typesynd, – men han vil ikke gripe inn med noen umiddelbar domshandling mot slike syndere.

Ateister verden over kan holde på og forbanne og spotte og motarbeide Gud og Kristus hele livet igjennom, men Gud vil ikke komme med noen umiddelbar dom og gripe inn mot slike hatefulle høyrøstede ikke-troende. Igjen, dette betyr ikke at Gud har brukt godkjent-stempelet og aksepterer dermed ugudelighet og bespottelser og liknende. Ikke overhodet. Men han er...slik Jonas 4, 2 sier:

«...barmhjertig, sen til vrede og langmodig og rik på miskunn...»

Dette innebærer at Gud har gitt slike god tid og anledning til å omvende seg og ta til troen. Men så snart noen dør – og dagen kjenner ingen av dem på forhånd – da er det slutt, alt er tapt til evig tid.

Dommen over slike folk er ganske enkelt at Gud ikke vil reise de opp fra de døde og gi dem liv i det himmelske. De

går altså fortapt...selv om Gud lot de leve sine liv i femti, seksti, sytti år eller mer i den samme fordømmende synd. Det finnes intet brennende helvete med evig pine for dem. Dette er inn sneket falsklære i kristenheten. De går bare inn i et stort 'ingenting'. Det blir som om man aldri hadde vært født. Alt blir borte. Bibelen sier om døden, «*De døde kjenner ingenting*».

Etter det store jordskjelvet i byen den 18. april 1906 om morgenen i femtiden, var det mange predikanter som skrek opp om at Gud hadde sendt sin rettferdige dom og ødelagt San Francisco for dens store synd, kriminelle handlinger,

prostitusjon og drukkenskap. Men disse røstene talte ikke fra Gud.

Samme ting skjedde etter orkan-katastrofen i New Orleans for noen år siden: Å, hvilken syndefull by, men nå har Gud dømt deg! Men Gud var på ingen måte involvert i katastrofen, ikke i det hele tatt.

Jeg liker hva Abraham sa da han forhandlet med Herren, 1. Mos. 18, 23:

«*Vil du da rive bort den rettferdige sammen med den ugudelige?*» (Vel vitende om hva Gud ville svare, selvsagt).

Nei, Gud henretter ikke de rettferdige troende sammen med ugudelige ikke-troende!

Abraham forhandlet ikke med Gud ut fra noen uvitenhet eller ut fra feilplassert frykt, men fordi patriarken kjente Gud meget godt, etter å ha erfart flere besøkelser av ham tidligere. Han var en lærd mann som hadde et fortrolig

forhold til Herren. Det skinner igjennom i Abrahams ordbruk, 1. Mos. 18, 25:

«Det være langt fra deg å handle på dette vis og slå ihjel den rettferdige sammen med den ugudelige, så det går den rettferdige på samme måte som den ugudelige. Slikt være langt fra deg! Skulle ikke all jordens dommer gjøre rett?»

Abraham fortsatte, som alltid (!) å ha et ydmykt sinn innfor Herren, og for hvilket vi kan lese følgende, 1. Mos. 18, 27:

«Abraham svarte da og sa: Se, jeg har dristet meg til å tale til Herren, enda jeg er støv og aske.»

Grunnen til at jeg valgte å starte denne artikkelen med den dramatiske historien om Abraham, Lot, og ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra er ganske enkelt at det gjør oss bevisste på Guds karakter og nåde, til tross for at han også må utføre strenge ofte preventive dommer i visse tidshusholdninger.

Han avsluttet faktisk tidligere husholdninger ved dommer som innebar straff for synd og ulydighet. Og like før Jesu gjenkomst i nær framtid, skal Gud utføre avskrekkende straffedommer og plager mot sionist-Israel for deres kristus-hat og avvisning av Jesus som Messias, Esek. 36, 17-23.

Dette henviser til den såkalte 'Store Trengsel' for Israel, en tid som kommer idet menigheten på jord først er avsluttet og tatt inn i det himmelske. Den går forut for det profeterte Tusenårsriket, en tid da Israel får et kongedømme der Jesus skal styre i verden. (Skaff deg min nyeste bok 'Jesu Gjenkomst' som er i Word format).

Siste gang Gud avholdt dom og straff var i år 70 e. Kr. da han ødela Israel ved å sende mot dem 'sin hær' romerne på grunn av deres onde gjerninger og drap av Jesu troende jøder. Se Esek. 36, 17-19 som er helt på linje med liknelsen

om 'Kongens utsendinger' i Matt. 22, 1-7, likeså liknelsen om det fruktløse fikentreet (Israel) i Lukas 13. Esekiel 36 er i hovedsak om ødeleggelsen i år 70 og den kommende Store Trengsel i Israel og tiden deretter med Jesu kongedømme på jord.

Straffedommer fra Gud er satt på vent inntil tiden er kommet, slik Bibelen foreskriver i profetbøkene og apostlenes skrifter, ikke minst Åpenbaringsboken.

Det er urovekkende og opprivende når vi hører om katastrofer, krig, terrorangrep og all slags ondt fjernt og nær – men én ting er sikkert: Gud står ikke bak dette på noen måte. Vi lever i en klart definert nådetid hva gjelder Bibelens ord i saken. Ulykker hender, opprør og uro hender, orkaner og tornadoer kan herje i enkelte land...men intet av dette er frambragt av Gud for eventuelt å utføre 'dom over synd'.

For ikke så mange år siden – og jeg husker dette godt – kunne vi se på nyhetene den såkalte 'Estonia katastrofen' – fergen som forlot Tallinn for å seile til Stockholm, men gikk ned i Østersjøen i en storm. Det skjedde fordi baugporten ikke var sikret forskriftsmessig og store bølger brøt inn på bildekket.

Noen enkelte uforstandige predikanter her og der skrek opp om at skipet gikk ned fordi Gud sendte dom, på grunn av alle uhumskheter om bord, nattelivet med dets drukkenskap og synd. Røster som ikke talte for Gud på noen måte.

Det hadde seg slik at om bord befant det seg en gruppe rundt 40 personer, som var fra en bibelskole i Estland og en menighet der. De gikk alle tapt sammen med skipet. Men jeg hadde en gammel venn av meg (han er død nå) som også skulle vært med Estonia. Han var evangelist og hadde vært i Estland og var på vei hjem med sitt team og buss. De fikk ikke billetter, for skipet var fullbooket, og de måtte finne et

hotell for natten.

Her er det opplagte spørsmål som melder seg: Dersom det var slik at det var Guds dom over fergen som forårsaket forliset – hvordan kan det da ha seg at 40 uskyldige bibelskole elever (det var hovedsakelig ganske unge mennesker) gikk i døden og druknet i Østersjøen, mens min venn og hans selskap – som også var troende frelste kristne, ble spart fordi fergen var fullbooket? To ganske likeverdige grupper kristne mennesker stod overfor samme hendelse, den ene døde den andre fikk leve...? Min venn og følget takket Gud for at de ikke kom med fergen den stormkvelden.

Den enkle løsningen er *at Gud ikke var med i noe av dette*. Han var ikke for noen og imot noen andre. Gud driver ikke slik innblanding og detaljstyring av menneskeskjebner, tro eller ikke tro.

Samme som med New Orleans orkanen, der store deler av byen ble helt ødelagt. De sliter visst fremdeles med å komme seg opp igjen på beina og finne et normalt liv. Mange troende kristne døde i flommen, men også mange fikk reddet seg unna. Tok dermed Gud beregnelig 'hjem' de som døde, mens de som overlevde kunne takke ham for denne velsignelse? Ikke overhodet. Gud utfører ikke slike domshandlinger. Det er ikke tiden for dette. Domshandlinger fra Gud vil ikke bli gjenopptatt før etter at menighetens tid på jord er over og den nåværende nåde-tiden er over.

Inntil da så lever vi fortsatt i det vi karakteriserer som æraen med Guds frie nådefrelse ved troen på Jesus Kristus, og uten krav om gjerning, slik at ingen skal kunne rose seg, Ef. 2:8.

Ofte kan vi se i filmer, der noe av handlingen omfatter at et familiemedlem dør. Enten ved ulykke, sykdom eller mord. Og alltid (slik ser det ut for meg...) har manus-forfatterne lagt inn standard vranglære-kommentar fra overlevende: «*Gud*

tok vår datter fra oss. Vi håper nå at politiet pågriper morderen!» Som om Gud var den som fikk en slik ond gjerning til å ramme vedkommende. Hvor sykelig og forvrengte mange mennesker er i sine vanetanker, og bare uten videre henger seg på en slik forkvaklet forståelse av Guds karakter!

Guds karakter kan ses gjennom hele Bibelen. En av de mest gripende scenene vi kan lese om er tilfellet med Jonas og hans flukt fra Herrens åsyn – og Herren som refset ham for å ha blitt sint fordi byen ble spart. Ninive som Herren fant å ville spare. Og vi leser om vår gode Gud og Frelser, Jon. 4, 10-11:

«Du har medynk med kikajontreet, som du ikke har hatt noe strev med og ikke har fått til å vokse – det ble til på én natt og ødelagt på en natt. Skulle da ikke jeg HA MEDYNK MED NINIVE, den store byen, hvor det er mer enn tolv ganger titusen mennesker (120 000) som ikke vet forskjell på høyre og venstre – og dertil en mengde dyr!»

I det 3. kapittel lærer vi om Jonas' advarsel til byen om en dom som skulle komme innen 40 dager om de ikke omvendte seg. Da omvendte de seg alle som én og ropte til Herren. De oppfylte det krav som var blitt stillet dem. Det er derfor helt hårreisende å lese vers 1 og 2 i det 4. kapittel om Jonas' protester og oppførsel. Men han hadde oppfattet rett om Guds karakter, les bare:

*«Men dette syntes Jonas meget ille om, og han ble harm. 2: Han bad til Herren og sa: Å Herre! Var det ikke det jeg sa da jeg ennå var i mitt hjemland! Derfor flyktet jeg til Tarsis så fort jeg kunne. **For jeg visste at du er en nådig og barmhjertig Gud, langmodig og rik på miskunn, så du angre det onde.»***

I dag, nå som vi er kristne i troen på Jesus Kristus i henhold til nådeevangeliet, så har vi alle imøtekommet Guds krav og betingelser for evig frelse, slik det ses i Ef. 2, 8

og andre skriftsteder om frelsen. En dom ble felt på Golgata kors: Jesus tok vår synd på seg – og straffen som ellers ville rammet oss, rammet nå ham og han døde for våre synder. Så ved tro på ham er vi alle fri fra fordømmelse og er frelst.

Paulus sørget for å få fram en undervisning om evangeliets beskaffenhet og gav oss de kjente formaningene og levereglene vi finner i Ef. 5 og Kol. 3 – moral kodeksen som er en guide i våre liv som troende.

Ef. 5, 3-5 er kjernelære med hensyn til våre liv som troende under nådefrelsen:

«Men hor og all slags urenhet (homo) eller pengegriskhet må ikke engang nevnes blant dere – som det sømmer seg for hellige. 4: Og heller ikke skamløshet og dumt snakk eller lettsindig skjemt, som er usømmelig. Tvert imot, la det heller bringes takkebønn! 5: For dette vet og skjønner dere at ingen som driver hor eller lever i urenhet (homo), heller ikke noen som er pengegrisk – han er jo en avgudsdyrker – har arv i Kristi og Guds rike.»

Vi nærmer oss slutten på artikkelen, og det kunne vært fristende å tatt en nærmere titt den ofte misforståtte domshandlingen fra Gud mot verden på Noas tid og den store vannflommen.

Men jeg føler at det er bedre å la dette være denne gang. Kanskje vil jeg komme tilbake til dette siden, jeg vet ikke.

Men i korte trekk: Dette var en dom som ikke var rettet mot menneskeheten, men mot en kunstig og forbudt *hybrid menneskelignende skapning*, en blanding av halvt engel – halvt menneske, et monster. Disse forferdelige skapningene kaltes *nefilim* på hebraisk, og er oversatt til *kjempene* i norske bibler. De var usannsynlig onde og ville og farlige, og unaturlig store i vekst. Vannflommen rammet bare Midt-Østen der disse kjempene vokste fram. Flommen var IKKE

verdensospennende. Så vet vi det!